

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/29/2024
Identifikačné číslo spisu:	5121011249
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5121011249.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obvinenej R. R. pre zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Trestného zákona na verejnom zasadnutí 26. novembra 2024 v Bratislave o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. apríla 2023, sp. zn. 3To/82/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovuje, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 13. apríla 2023, sp. zn. 3To/82/2022, z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku

bol porušený zákon

v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, § 322 ods. 3 Trestného poriadku a § 2 ods. 12 Trestného poriadku a § 285 písm. b) Trestného poriadku

v prospech obvinenej R. R..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline z 13. apríla 2023, sp. zn. 3To/82/2022, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikazuje Krajskému súdu v Žiline, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 28. júla 2022, sp. zn. 29T/10/2021, uznal obvinenú R. R. vinnou zo zločinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

po tom, čo v zmysle uznesenia Okresného súdu Žilina vydaného prostredníctvom povereného notára - súdneho komisára JUDr. Zuzany Kolumbusovej, sp. zn. 30D/305/2018 Dnot 204/18 z 13. marca 2019 nadobudla ako manželka v dedičskej veci po poručiťovi Š. R., zomrelému XX. K. XXXX, všetok ostatný majetok poručiťovi uvedený v bode I.1 uznesenia v hodnote 593.016,84 eura, s výnimkou majetkového podielu poručiťovi používaného na prevádzkovanie živnosti IČO: XX XXX XXX v hodnote 7.414 eur, ktorý nadobudol syn poručiťovi Š. R., nar. XX. U. XXXX, sa zaviazala vyplatiť ustupujúcim dedičom - právnym nástupcom po nebohom synovi poručiťovi Ing. G. R., zomrelému XX. N. XXXX, a to E. R., nar. XX. O. XXXX, sumu vo výške 96.925 eur prevodom na účet vedený v Poštovej banke, a. s. číslo E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a A. R., nar. 19. septembra 2000, sumu vo výške 96.925 eur prevodom na účet vedený v Tatrabanke, a. s. číslo E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v lehote najneskôr do 30. septembra 2020, pričom túto dohodu nedodrжала, na základe darovacej zmluvy a dohody o zriadení vecného bremena z 27. marca 2019 vrátane dodatku č. 1 z 23. mája 2019 bezodplatne previedla vlastnícke právo k zdedeným nehnuteľnostiam na svojho syna Š. R., nar. XX. U. XXXX, kedy vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností č. H. XXXX/XXXX bol povolený 2. augusta 2019 a zápis do katastra nehnuteľností bol vykonaný dňa 6.8.2019, ktorým úkonom sa zbavila svojho majetku a stala sa nemajetnou, čím znemožnila uspokojenie pohľadávok svojich veriteľov, a to E. R., nar. XX. O. XXXX, bytom L. XXXX/XX, Ž., zastúpenej na základe generálnej plnej moci matkou K. R., ktorej tak spôsobila škodu vo výške 96.925 eur, a A. R., nar. XX. E. XXXX, bytom L. XXXX/XX, Ž., ktorému tak spôsobila škodu vo výške 96.925 eur.

Za to jej okresný súd uložil podľa § 239 ods. 5 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8, § 39 ods. 1 ods. 3 písm. e), § 46 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého jej podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na 24 mesiacov. Zároveň obvinenej podľa § 51 ods. 4 Trestného zákona prikázal v skúšobnej dobe písomne sa ospravedlniť poškodenej E. R. a poškodenému A. R.. Rovnako jej okresný súd podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona uložil povinnosť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť poškodeným E. R. a A. R. škodu spôsobenú trestným činom. Okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenej povinnosť nahradiť E. R. škodu vo výške 96.925 eur a A. R. škodu vo výške 96.925 eur.

Obvinená napadla uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním. Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 13. apríla 2023, sp. zn. 3To/82/2022, podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina z 24. novembra 2021, sp. zn. 1 Pv 295/21/5511, zo skutku právne kvalifikovaného ako zločin poškodzovania veriteľov podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

po tom, čo v zmysle uznesenia Okresného súdu Žilina vydaného prostredníctvom povereného notára - súdneho komisára JUDr. Zuzany Kolumbusovej, sp. zn. 30D/305/2018 Dnot 204/18 z 13. marca 2019 nadobudla ako manželka v dedičskej veci po poručiťovi Š. R., zomrelému XX. K. XXXX, všetok ostatný majetok poručiťovi uvedený v bode I.1 uznesenia v hodnote 593.016,84 eura, s výnimkou majetkového podielu poručiťovi používaného na prevádzkovanie živnosti IČO: XX XXX XXX v hodnote 7.414 eur, ktorý nadobudol syn poručiťovi Š. R., nar. XX. U. XXXX, sa zaviazala vyplatiť ustupujúcim dedičom - právnym nástupcom po nebohom synovi poručiťovi Ing. G. R., zomrelému XX. N. XXXX, a to E. R., nar. XX. O. XXXX, sumu vo výške 96.925 eur prevodom na účet vedený v Poštovej banke, a. s. číslo E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a A. R., nar. XX. E. XXXX, sumu vo výške 96.925 eur prevodom na účet vedený v Tatrabanke, a. s. číslo E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v lehote najneskôr do 30. septembra 2020, pričom túto dohodu nedodrжала, na základe darovacej zmluvy a dohody o zriadení vecného bremena z 27. marca 2019 vrátane dodatku č. 1 z 23. mája 2019 bezodplatne previedla vlastnícke právo k zdedeným nehnuteľnostiam na svojho syna Š. R., nar. XX. U. XXXX, kedy vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností č. H. XXXX/XXXX bol povolený 2. augusta 2019 a zápis do katastra nehnuteľností bol vykonaný dňa 6.8.2019, ktorým úkonom sa zbavila svojho majetku a stala sa nemajetnou, čím znemožnila uspokojenie pohľadávok svojich veriteľov, a to E. R., nar. XX. O. XXXX, bytom L. XXXX/XX, Ž., zastúpenej na základe generálnej plnej moci matkou K. R., ktorej tak

spôsobila škodu vo výške 96.925 eur, a A. R., nar. XX. E. XXXX, bytom L. XXXX/XX, Ž., ktorému tak spôsobila škodu vo výške 96.925 eur, pretože skutok nie je trestným činom.

Krajský súd podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázal poškodenú E. R. a poškodeného A. R. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti rozsudku krajského súdu, ktorý bol obvinenej doručený podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku 24. mája 2023 a jej obhajcovi 18. mája 2023, podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) 24. novembra 2023, na podnet poškodeného A. R. (č. l. 336 - 343), z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku dovolanie, pretože rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v § 15 písm. b), § 239 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 321 ods. 1 písm. d), § 322 ods. 3 a § 2 ods. 12 Trestného poriadku v prospech obvinenej R. R..

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku minister spravodlivosti stručne zrekapituloval priebeh doterajšieho konania a rozhodnutí v ňom vydaných a poukázal na to, že je jednoznačne preukázaný úmysel obvinenej poškodiť svojich veriteľov, voči ktorým prijala záväzok vyplatiť ich podiel po zosnulom Š. R.. Pokračoval, že okresný súd veľmi podrobne a logicky rozpísal, aké okolnosti a dôkazy ho viedli k rozhodnutiu o vine obvinenej. Napriek tomu krajský súd zrušil rozhodnutie okresného súdu a rozhodol sám tak, že obvinenú oslobodil spod obžaloby a toto rozhodnutie krajský súd, na rozdiel od okresného súdu, odôvodnil nepresvedčivo v rozpore s logickými závermi, ktoré sa po vykonaní dokazovania ponúkali, čím, porušil § 2 ods. 12 Trestného poriadku a svojim rozhodnutím založil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože vydal rozhodnutie vychádzajúce zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený. V ďalšej časti minister spravodlivosti poukázal na rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli počas trestného konania najavo a zdôraznil, že obvinená vlastnými slovami potvrdila svoj úmysel previesť majetok na svojho syna so zámerom znemožniť vyplatenie dedičských podielov svojim vnúčatám. Podľa ministra spravodlivosti sú argumenty obvinenej, že nie je preukázané, že ustupujúcich dedičov nebude mať z čoho vyplatiť, irelevantné. Obvinená sa darovaním všetkého nehnuteľného majetku (synovi Š. R.) stala nemajetnou, toto vyplynulo z vlastných slov obvinenej, ktorá svoju nemajetnosť uviedla pri výsluchu v prípravnom konaní a potom tento stav potvrdila aj pred súdom. Minister spravodlivosti poukázal aj na výpoveď svedka G. L., s ktorým komunikoval syn obvinenej - Š. R. a o ktorom tvrdil, že preukazuje jeho snahu vybaviť úver. Avšak na základe časti dokladov, ktoré svedok Š. R. poskytol nebolo možné posúdiť, či vôbec banka pôjde do nezáväznej ponuky. Podľa ministra spravodlivosti bol vykonaný dostatok dôkazov, ktoré jasne poukazujú na počiatkový úmysel obvinenej zbaviť sa nadobudnutého majetku v prospech svojho syna a tým zmaniť uspokojenie svojich veriteľov, teda ostatných dedičov. Obvinená nedodrжала podmienky dedičskej dohody, keď v určenom termíne nevyplatila dedičom ich dedičské podiely, tak ako sa zaviazala. Zároveň počas dokazovania bol jasne preukázaný úmysel obvinenej požadovaný Trestným zákonom pre vznik trestnej zodpovednosti.

Z týchto dôvodov minister spravodlivosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v § 15 písm. b), § 239 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 321 ods. 1 písm. d), § 322 ods. 3, § 2 ods. 12 Trestného poriadku v prospech obvinenej; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutým rozsudkom krajského súdu zrušil, zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo jeho zrušením, stratili podklad; podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu ministra spravodlivosti uviedla, že dozorujúca prokurátorka pôvodne zvažovala podanie dovolania proti oslobodzujúcemu napadnutému rozsudku krajského súdu, ale po komplexnom vyhodnotení skutkového stavu, skutkových okolností, ale najmä osoby obvinenej vo vzťahu k úmyselnému zavineniu pri trestnom čine poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona dospela k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je možné akceptovať a považovať ho za zákonný. V rámci právnych úvah podľa

prokurátorky zavážila aj skutočnosť, že všetky zainteresované osoby sú v priamom príbuzenskom vzťahu. Pokračovala, že v rámci trestného konania neboli preukázané vyslovene negatívne vzťahy medzi obvinenou a poškodenými vnukmi, ktorá skutočnosť by mohla poukazovať na úmysel obvinenej poškodiť svojich vnukov. Svedkyňa B. R., ktorá síce na hlavnom pojednávaní vypovedala, že jej svokra R. R. sa mala x-krát vyjadriť, že poškodená K. R. nikdy nepracovala, že si nezaslúži ani cent a deti takisto, avšak v čase výsluchu bola v rozvodovom konaní s manželom Š. R., synom obvinenej a táto okolnosť mohla podľa prokurátorky negatívne ovplyvniť jej výpoveď proti obvinenej. Dodala, že výpoveď tejto svedkyne nebola podstatná ani pre okresný súd, ktorý vydal vo veci odsudzujúci rozsudok, nakoľko svedkyňa B. R. nebola účastná dedičského konania, nevedela ani uviesť, kedy k nemu došlo a s akým výsledkom. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátorka navrhla dovolanie ministra spravodlivosti odmietnuť z dôvodu uvedeného v § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Podaním doručeným okresnému súdu 1. marca 2024 sa k dovolaniu ministra spravodlivosti vyjadrila prostredníctvom svojho obhajcu obvinená, ktorá uviedla, že dovolanie považuje za nedôvodné v celom rozsahu, nakoľko nemala žiadnym spôsobom úmysel zmariť uspokojenie jej veriteľa, s čím sa stotožnil aj krajský súd a spod obžaloby ju oslobodil. Predmetné nehnuteľnosti previedla z dôvodu, že na ňu nemohol byť vybavený úver, prostredníctvom ktorého by zaplatila svoj záväzok z dedičského konania a preto mal tento úver vybaviť jej syn na seba, na základe čoho by bol zaplatený jej záväzok; vybaviť úver sa však nepodarilo. Podľa obvinenej žiadne dôkazy nepotvrdzujú jej úmysel, ani vedomosť, cieľ, či motív, na zbavenie sa jej záväzku v úmysle zmariť uspokojenie jej veriteľa; práve dôkazmi o vybavovaní predmetného úveru je táto premisa vyvrátená a dokázaný jej úmysel jej záväzok riadne uhradiť. Poznamenala, že o tom, že sa bude vybavovať úver, za účelom vyplatenia jej veriteľov, vedeli veritelia prostredníctvom matky - K. R. už pred ukončením predmetného dedičského konania, čo sama K. R. potvrdila na hlavnom pojednávaní 29. marca 2022 (str. 8 zápisnice z tohto hlavného pojednávania). Doplnila, že tvrdenie ministra spravodlivosti v dovolaní, že K. R. nič o úvere nevedela je teda nesprávne. Rovnako K. R. podľa obvinenej vedela aj o prevode predmetných nehnuteľností, pred samotným prevodom. Pokiaľ minister spravodlivosti poukazuje na to, že syn obvinenej Š. R. nepodnikol dosť krokov na to, aby dostal odpoveď z banky, či mu dajú úver, obvinená poukázala na to, že jej syn zisťoval podmienky získania úveru v banke už pred stretnutím s týmto pracovníkom banky; na základe predbežnej komunikácie s týmto pracovníkom banky podľa obvinenej vyplývalo, že poskytnutie úveru zrejme nebude možné a to najmä z dôvodu, že jej syn na Slovensku nemal pracovnú, ani podnikateľskú históriu. Ďalej uviedla, že veriteľov chcela vyplatiť z úveru a nie z predaja nehnuteľností. Je podľa obvinenej bezpredmetné, či sa snažila, alebo nesnažila predmetné nehnuteľnosti predat', alebo nie. Poznamenal, že v trestnom konaní sa skúma úmysel v čase spáchania skutku a nie ďalšie okolnosti, ktoré nastali, alebo nenastali po spáchaní skutku. Je podľa obvinenej preukázané, že v čase prevodu predmetných nehnuteľností, ako aj v čase po prevode predmetných nehnuteľností mala úmysel získať úver a vyplatiť tak jej veriteľov, čo sa však bohužiaľ nepodarilo. Zopakovala, že v čase prevodu predmetných nehnuteľností ju ani len nenapadlo, žeby si svoj záväzok voči veriteľom nespĺnila. Rovnako jej ani nenapadlo, že predmetným prevodom nehnuteľností môže vzniknúť problém, ktorý vznikol, ktorým sa začalo jednak toto trestné konanie a jednak ďalších najmenej 6 súdnych konaní, ktoré iniciovali veritelia. Dodala, že má 83 rokov a nikdy nemala, ani nemá záujem na tom, aby svoj dlh voči veriteľom neuhradila; má však dlhodobé zdravotné problémy, potrebuje 24 hodinovú starostlivosť a pretom je v domove sociálnych služieb; nemá preto kedy riešiť túto vec. V súvislosti s predpokladaným úmyslom nevyplatiť jej veriteľov, na ktoré poukázal minister spravodlivosti v dovolaní, obvinená uviedla, že tie sú mylné, pričom podľa nej treba brať skutočnosti v tejto trestnej veci ako celok, kde možno potom dospieť k názoru, ktorý vo svojom rozsudku vyslovil krajský súd, ktorý ju spod obžaloby oslobodil. Podľa obvinenej je rovnako dôležitá tá skutočnosť, že už počas dedičského konania mali veritelia možnosť, aby sa aj oni stali vlastníkom predmetných nehnuteľností, no toto odmietli, čo dospelo až k tejto situácii, kedy túto vec riešime súdnou cestou. Vo vzťahu k výpovedi bývalej manželky jej syna uviedla, že túto výpoveď súd nebral v úvahu, čo vyplýva z tohto trestného konania, nakoľko bola bezpochyby klamlivá a účelová, s cieľom uškodiť jej synovi z dôvodu prebiehajúceho rozvodového konania a rozhodovania o rodičovských právach k dcére jej syna. Podľa obvinenej v tomto trestnom konaní nie sú žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, žeby mala úmysel spáchať trestný čin, nakoľko tento úmysel ani neexistuje, nakoľko ho nikdy nemala. Navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej

republiky dovolanie ministra spravodlivosti zamietol.

Podaním doručeným okresnému súdu 18. marca 2024 sa k vyjadreniu prokurátorky vyjadril poškodený A. R., ktorý, pokiaľ ide o neexistenciu negatívny vzťahov medzi jeho babkou a jej vnúčatami, uviedol, že odkedy ich babka okradla o dedičstvo, tak s ňou nie sú v kontakte a keď ho náhodou aj niekde videla ona alebo jej syn, tak ho obchádzali. Dodal, že ak uvedené nepreukazuje negatívne vzťahy, tak potom nevie, ako veľmi rozvrátené vzťahy musia existovať, aby boli vyhodnotené ako negatívne. Čo sa týka poukázania na neverohodnosť svedka B. R., ktorá bola v rozvodovom konaní so synom jeho babky, poškodený poukázal na rozsudok okresného súdu, ktorý uviedol, že výpoveď svedkyne nie je podstatná a že existuje množstvo iných dôkazov, ktoré poukazujú na vinu jeho babky a ani v dovolaní ministra spravodlivosti nebolo svedectvo B. R. kľúčové, pričom bolo poukazané na množstvo iných dôkazov a najmä na samotné slová jeho babky, ktoré ju najviac usvedčujú. Dodal, že bola to práve jeho babka, ktorá uviedla, že je nemajetná (čím sa preukázala jej nemajetnosť) a že nikdy ani nerozmýšľala nad tým sa vysporiadať so svojimi vnúčatami, čím sa podľa poškodeného preukázal jej úmysel. Existencia negatívnych vzťahov a ani skutočnosť, či sú zainteresované osoby v príbuzenskom vzťahu nemá podľa poškodeného žiaden vplyv na to, či došlo k spáchaniu trestného činu a navyše negatívne vzťahy určite existujú, pričom nemôže súhlasiť so záverom, že jeho babka nemá byť zodpovedná za svoje konanie len preto, že je s ním v príbuzenskom vzťahu. Rovnako výpoveď B. R. nebola podľa poškodeného relevantná pre prvostupňový súd a minister spravodlivosti túto výpoveď spomenul iba okrajovo, pričom táto výpoveď nikdy nebola nosným dôkazom v trestnom konaní a k rozhodnutiu o vine jeho babke dospel okresný súd aj bez zohľadnenia tejto výpovede. Dodal, že dôvody uvedené prokurátkou nielen že nepreukazujú logickosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku krajského súdu, avšak ani jeden z týchto dôvodov dokonca nie je podľa poškodeného pre trestného konanie akokoľvek relevantný.

Podaním doručeným okresnému súdu 26. marca 2024 poškodený A. R. doplnil svoje vyjadrenie, keď uviedol, že rozsudok krajského súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a nesprávnom zistení skutkového stavu, jeho odôvodnenie považuje za zmätočné a vytvára praxou nepodložené závery o hodnotení dôkazov a najmä vyžaduje nereálnu požiadavku na dôkaz, ktorý by postačovať k odsúdeniu obvinenej. Poznamenal, že dokazuje sa existencia nejakej skutočnosti, nie jej neexistencia, nakoľko neexistencia sa nedá v podstate dokázať. V tomto prípade sa totiž podľa poškodeného dá len dokázať, či niekto nejaký majetok má, resp. mal; nedá sa však reálne dokázať, že daný majetok neexistoval. Preto nie je podľa neho podstatné, či došlo k výkonu prípadného exekučného titulu (považuje za šikanózne vyžadovať od poškodených, aby najskôr neúspešne vymáhali pohľadávku v exekučnom konaní a vynakladali tak zbytočné náklady). Krajský súd podľa poškodeného v podstate vyžaduje najskôr zjavne bezúspešné (vzhľadom na samotné svedectvo obvinenej) vymáhanie pohľadávok v exekučnom konaní preto, aby sa potvrdila nemajetnosť obvinenej. Taký záver je podľa poškodeného právne neudržateľný; zdôraznil, že nie je potrebné osobitne preukázať nemajetnosť, keď táto bola preukázaná výpoveďou obvinenej. Tvrdenie krajského súdu o možnosti vymáhať predmetné pohľadávky v exekučnom konaní je podľa poškodeného úplne v rozpore s požiadavkou § 239 Trestného zákona. Ďalej uviedol, že orgány činné v trestnom konaní ani prokurátor nemôžu za to, že vykonané dôkazy nesvedčili v prospech obvinenej. Osobitne poukázal na výpoveď svedka G. L., pracovníka Z. R., ktorý jednal so synom obvinenej o možnosti poskytnutia úveru; tohto svedka navrhla obvinená. Svedok uviedol, že syn obvinenej mu poskytol iba prvotnú časť podkladov, ktorá nebola dostatočná na to, aby mohli zhodnotiť a pripraviť ponuku. Ďalšie podklady mu už syn obvinenej neposkytol. Na základe uvedeného je podľa poškodeného možné jednoznačne dospieť k záveru, že syn obvinenej si iba robil „alibi“, aby mohol v budúcnosti tvrdiť, že sa pokúsil vybaviť úver, avšak skutočnú snahu nikdy nemal; túto snahu nikdy nemala ani obvinená. Poznamenal, že v tomto smere je možné vyžiadať si výpisy z bankového registra klientskych informácií, ktorý vedie všetky informácie nielen o poskytnutých úveroch, ale aj o všetkých žiadostiach. Z uvedeného úplného výpisu sa bude dať preveriť, či obvinená alebo jej syn vôbec žiadali o úver a kedy (do bankového registra klientskych informácií sa okrem iného zapisuje aj akákoľvek žiadosť o úver). Rovnako bude z toho zrejmé, kedy obvinená alebo jej syn mali údajne žiadať o úver, z ktorého údajne chceli vyplatiť ustupujúcich dedičov, jeho výšku, ako aj skutočnosť, či nejaký úver získal. Poškodený zhrnul, že nakoľko nehnuteľnosti predstavovali jediný majetok obvinenej, z ktorého mohli byť poškodení uspokojení, uzatvorením darovacej zmluvy (z 27. marca 2019) došlo k

ukráteniu pohľadávok týchto poškodených ako veriteľov. Ďalej poukázal na výpoveď B. R. a uviedol, že závery krajského súdu sa nijakým spôsobom nezhodujú s vykonaným dokazovaním, obvinená by musela jednat v neuveriteľnej ignorancii k všeobecne známym poznatkom, a to že nedostane úver, nakoľko je dôchodkyňa a nemá žiaden príjem. Rovnako tieto fakty podľa poškodeného vyplývajú aj z platných právnych predpisov a hraníc príjmu na poskytnutie úverov. Dodal, že práve vykonané dokazovanie bez výpovedi poškodených vytvárajú obraz podrobného plánu, ako zbaviť obvinenú všetkého majetku, aby si poškodení nemohli voči nej nič uplatniť. Poukázal najmä na (i) bezodplatnosť darovacej zmluvy, (ii) nepreukázanie snahy obvinenej získať akýkoľvek úver, (iii) svedectvo bývalej manželky syna obvinenej, ktorá mala relevantné informácie k prevodu nehnuteľností, (iv) svedectvo G. L., pracovníka Z. R., ktorý potvrdil, že mu nikdy neboli zo strany syna obžalovanej doručené podklady pre riadne získanie úveru, (v) všeobecnú vedomosť o tom, že dôchodcovia nedostanú úver, (vi) nevyplatenie ani časti nároku poškodených, a (vii) neoznámenie zámeru previesť nehnuteľnosti poškodeným.

Podľa poškodeného je dovolanie ministra spravodlivosti napísané rozumne, správne a na rozdiel od napadnutého rozsudku krajského súdu ponúka logické závery a hlavne poskytuje logické odôvodnenie spáchaného skutku zo strany obvinenej, keď darovala všetok nehnuteľný majetok svojmu synovi. Ďalej argumentoval, že skutočnosť, že obvinená mala žiadať o úver nebola nijako dokazovaná; ide iba o tvrdenie obvinenej, ktoré nie je ničím podložené. Podstatnejšie podľa poškodeného je, že obvinená si sama nikdy úver nevybavovala a jej syn nemal žiaden právny záväzok uspokojiť poškodených, takýto záväzok nikdy neprevzal, ale iba poškodených zavádzal o tom, že ich akože vyplatí. Poznamenal, že nehnuteľnosti obvinená prepísala na svojho syna už po 2 týždňoch od ich nadobudnutia; za takýto krátky čas ani len nemala podľa poškodeného možnosť preveriť si viaceré možnosti u rôznych bánk, príp. spoločností, ktoré by jej boli ochotné poskytnúť pôžičku. Poškodený uviedol, že poškodení ani ich mama nikdy nemali vedomosť o prepise nehnuteľnosti na syna obvinenej. Dodal, že jeho sestra E. R. sa voči synovi obvinenej v súdnom konaní vedeným Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 49C/78/2022 domáha určenia neúčinnosti predmetnej darovacej zmluvy. V tomto konaní, aj keď bez právneho základu, sa syn obvinenej pokúsil vzniesť námietku premlčania. Už len na základe tohto konania je podľa poškodeného možné zistiť, že nikdy nemal záujem uspokojiť poškodených a že celý tento plán vymysleli s obvinenou za účelom ukrátenia poškodených. Pokiaľ ide o reakciu poškodeného na vyjadrenie prokurátorky, zotrval na argumentoch, ktoré sú už vyššie uvedené a vyplývajú z jeho skoršieho podania.

V závere poškodený uviedol, že nikdy nemal záujem mať s jeho babkou zlý vzťah. V danom čase bol ešte iba dieťa a ona zneužila túto skutočnosť. Narušenie rodinných vzťahov nebola jeho voľba, bola to výhradne voľba jeho babky. Potom, ako prišli o otca (syna jeho babky), vychádzal z toho, že sa na ňu môže spoľahnúť a veriť jej. Po rozsudku okresného súdu bol presvedčený, že jeho stará mama dostane spravodlivý trest. Preto je pre neho nepochopiteľné, ako mohol rozhodnúť krajský súd tak, ako rozhodol. Uvedený rozsudok by však prijal, ak by bol založený na logických a právne ustátelných argumentoch, avšak odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je podľa poškodeného všetko len nie logické; úplne popiera vykonané dokazovanie a obsahuje svojvoľné závery. Pokračoval, že skutočnosť, že bolo podané dovolanie, mu vrátilo nádej v spravodlivosť a bez ohľadu na to, ako dopadne, je vďačný za to, že bol vypočutý a že sa predmetnej veci bude venovať aj niekto, kto preskúma závery uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu. Dodal, že musí veriť, že takéto konanie jeho starej mame nemôže prejsť; svojím konaním rozvrátila ich rodinu a obraz zmätenej babičky bez potrebných znalostí je iba fasádou, za ktorú sa schováva. Ak sa bude so závermi napadnutého rozsudku krajského súdu stotožňovať aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, nezostane mu nič iné, len tieto závery prijať; je vďačný už len za to, že sa touto vecou bude zaoberať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané ministrom spravodlivosti ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku, na podnet osoby, ktorej zákon právo na podanie dovolania z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nepriznáva, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodov dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Nezistiac dôvody pre odmietnutie dovolania podľa § 382 Trestného poriadku najvyšší súd - viazaný dôvodmi dovolania (§ 385 ods. 1 Trestného poriadku) následne preskúmal v súlade s § 384 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozhodnutia, proti ktorému podal generálny prokurátor dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, a dospel k záveru, že uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku je v posudzovanej veci daný.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné k veci vo všeobecnej rovine uviesť, že ministrom spravodlivosti uplatnený dovolací dôvod, a síce, že právoplatné rozhodnutie vychádza zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, bude naplnený aj vtedy, ak súd pri hodnotení zákonne získaných dôkazov neprihliadne a nevysporiada sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho dospeje k nesprávnym skutkovým záverom. O správnych skutkových zisteniach totiž možno hovoriť, len ak tieto majú oporu vo vykonaných dôkazoch a sú logickým vyústením ich dôkladného zváženia.

V preskúmvanej veci sa krajský súd obmedzil na veľmi strohé konštatovanie, že v danom prípade neexistuje žiadny nespochybniteľný dôkaz pre vyslovenie bezpečného a logického záveru o vine obvinenej a za existujúcej dôkaznej situácie je preto obžaloba neudržateľná a dôkazy, ktoré podľa názoru prokurátora mali svedčiť proti obvinenej, nepostačujú na to, aby z nich bolo možné spoľahlivo vyvodiť záver o jej vine. Krajský súd len nekriticky prevzal obhajobu obvinenej, konštatujúc, že v trestnej veci vykonané dôkazy nepreukázali, že by obvinená mala, či už priamy alebo nepriamy úmysel zmariť čo aj čiastočne uspokojenie svojich veriteľov tým, že odstrániла čo aj len časť svojho majetku. Možno prisvedčiť dovolaniu, že krajský súd, na rozdiel od okresného súdu, svoje rozhodnutie odôvodnil nepresvedčivo v rozpore s logickými závermi. Rozhodnutie krajského súdu však vychádzalo zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený.

V podanom dovolaní minister spravodlivosti zdôraznil, že bolo vykonaný dostatok dôkazov, ktoré jasne poukazujú na počiatkový úmysel obvinenej zbaviť sa nadobudnutého majetku v prospech svojho syna a tým zmariť uspokojenie svojich veriteľov, nakoľko obvinená nedodržala podmienky dedičskej dohody, keď v určenej lehote nevyplatila dedičom ich dedičské podiely ako sa v nej zaviazala.

S ohľadom na existujúcu dôkaznú situáciu krajský súd stručne uviedol, že len vyjadrenia poškodených, bez ďalších podporných dôkazov nemohli postačovať na preukázanie subjektívnej stránky skutkovej podstaty zažalovaného trestného činu. Rovnako podľa krajského súdu tak subjektívnu stránku trestného činu nemožno vyvodiť ani zo samotného faktu, že obvinená na základe darovacej zmluvy a dohody o zriadení vecného bremena z 27. marca 2019 bezodplatne previedla vlastnícke právo k zdedeným nehnuteľnostiam na svojho syna. S týmto tvrdením možno súhlasiť, avšak nemožno ho extrahovať od ostatných - vo veci vykonaných dôkazov.

Vo vzťahu k znakom trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine uviesť, že objektom predmetného trestného činu je právo veriteľa na uspokojenie svojej pohľadávky, ktorú má voči páchatelovi. Predmetný trestný čin je teda dokonaný tým, že uspokojenie pohľadávky veriteľa je aj len čiastočne zmarené, ak páchatel' v dôsledku majetkových dispozícií či iných konaní v predmetnom ustanovení uvedených už nie je schopný poskytnúť veriteľovi plnenie v celom rozsahu v súlade s obsahom záväzkovoprávneho vzťahu a dlžník už nemá vplyv ani nato, či bol alebo bude jeho záväzok voči veriteľovi splnený inak ako z dlžníkovho majetku. Dispozície páchatel'a podľa predmetného ustanovenia sa týkajú jeho majetku (súhrnu všetkého, čo patrí určitej osobe, teda všetkých majetkových hodnôt, t. j. veci hmotné a nehmotné, hnutel'né a nehnuteľné, vrátane pohľadávok, peňazí v hotovosti aj na účtoch, cenných papierov, obchodných podielov, iných práv a peniazmi ocenených hodnôt), z ktorého sa dá dosiahnuť uspokojenie pohľadávky veriteľa.

Ako vyplýva z judikatúry najvyššieho súdu trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa páchatel' - dlžník dopustí, ak čo aj len čiastočne zmarí uspokojenie svojho veriteľa tým, že úmyselne zmenší svoj majetok konaním v tomto ustanovení uvedeným tak, že veriteľ v dôsledku toho nedosiahne uspokojenia, ktorého by inak dosiahol (rozsudok publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 124/2012).

Možno poznamenať, že uspokojenie pohľadávky veriteľa bude úplne zmarené, ak páchatel' spôsobí stav, v ktorom dôsledku veriteľ nemôže ani čiastočne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka. Uspokojenie pohľadávky veriteľa je čiastočne zmarené, ak dlžník takým konaním len obmedzí túto možnosť a veriteľ v dôsledku toho nedosiahne úplne uspokojenie svojej pohľadávky, ktoré by inak dosiahol, keby do toho nezasahovalo páchatel'ovo konanie spočívajúce v marení voči majetku dlžníka. Uspokojením pohľadávky veriteľa sa rozumie poskytnutie takého plnenia v prospech veriteľa, ktoré je obsahom záväzkovoprávneho vzťahu medzi ním a dlžníkom podľa dôvodu vzniku tohto vzťahu a ktorého sa má dostať veriteľovi z majetku dlžníka.

Objektívna stránka podľa písmena a) tohto trestného činu spočíva v poškodení vlastného veriteľa tým, že páchatel' zničí, poškodí, urobí neupotrebitel'nou, zatají, predá, vymení alebo inak odstráni čo aj len časť svojho majetku. Ide o zníženie skutočnej hodnoty majetku dlžníka, teda o reálne zmenšenie jeho rozsahu o tie majetkové hodnoty, ktorými by bolo možné dosiahnuť uspokojenie pohľadávky veriteľa, a to aj ich prípadným prevodom, predajom a pod. Predaj, výmena, darovanie, zámena, postúpenie pohľadávky sú v zmysle občianskeho práva tzv. scudzovacie úkony, na základe ktorých je možné nadobudnúť vlastníctvo k určitej veci alebo právu. Uvedené konanie bude realizované formou zmluvy, ktorá bude súčasne i titulom pre nadobudnutie vlastníctva na vec treťou osobou. Spôsoby, ktorými sa páchatel' ako dlžník zbavuje majetku alebo ho zaťažuje na úkor uspokojenia pohľadávky veriteľa, nemusia byť sami osebe trestnými činmi. Trestnými činmi sa stávajú podľa § 239 ods. 1 Trestného zákona vzhľadom k nepriaznivým dôsledkom, ktoré sú pre uspokojenie pohľadávky veriteľa dôležité.

Z hľadiska trestnej zodpovednosti za tento trestný čin je v podstate jedno, akým spôsobom záväzkový vzťah, resp. zo záväzkového vzťahu vyplývajúca pohľadávka veriteľa (ktorej splnenie chráni skutková podstata) vznikla. Dôležitou skutočnosťou je platná existencia pohľadávky, keďže právo na plnenie veriteľovi vzniká práve na základe takejto pohľadávky. Skutková podstata tak chráni uspokojenie pohľadávok vzniknutých na základe zmluvy, spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo mnohých iných skutočností, ktoré predpokladajú právne predpisy ako skutočnosti zakladajúce záväzkový vzťah. Pre správne posúdenie záväzkového vzťahu a prípadné vyvodenie trestnej zodpovednosti je nevyhnutné dôsledne skúmať obsah tohto záväzkového vzťahu. Zmarenie uspokojenia veriteľa sa musí posudzovať podľa obsahu konkrétneho záväzkového vzťahu. Veriteľ má totiž právo dostať to, čo zodpovedá jeho nároku v zmysle obsahu konkrétneho záväzkového vzťahu, o ktorý v danom prípade ide.

Ako už bolo vyššie uvedené, samotné sťaženie či oddialenie uspokojenia veriteľa neznamená trestnú zodpovednosť za tento trestný čin, ak sa veriteľ môže uspokojiť z iného majetku dlžníka, aj keď došlo k

dispozícii s určitým dlžníkovým majetkom formálne spadajúcim pod jednotlivé alternatívne vymedzené spôsoby konania páchatel'a tohto trestného činu. Podstatným pre trestnú zodpovednosť podľa tohto ustanovenia je, že predaj, výmena či darovanie (iné odstránenie majetku) je realizované v situácii, keď dlžník (resp. iná osoba podľa odseku 2) predá, vymení, daruje časť majetku preto, aby tento úkon bol nástrojom na zmarenie uspokojenia veriteľ'a. Páchatel' teda zmarí uspokojenie veriteľ'a napríklad tým, že bez reálnej protihodnoty na iného prevedie svoj majetok alebo jeho nejakú časť a veriteľ' už nemá možnosť sa uspokojiť s iného dlžníkovho majetku.

Povedané inými slovami, na trestnú zodpovednosť páchatel'a (dlžníka) sa vyžaduje, aby alternatívne vymenovaným konaním v § 239 Trestného zákona zmenšil svoj majetok tak, že dosiahne stav, kedy veriteľ' nemôže ani čiastočne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky, ktorú by podľa obsahu záväzku mal dostať, a zároveň sa veriteľ' nemôže uspokojiť z iného majetku dlžníka.

Páchatel'om trestného činu podľa § 239 ods. 1 Trestného zákona môže byť výlučne dlžník; ide o subjekt so zvláštnou vlastnosťou v zmysle § 128 ods. 8 Trestného zákona. Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel. Osoba dlžníka je teda určená tým, kto je v danom záväzkovom vzťahu veriteľ'om, preto môže ísť o dlžníka z právneho vzťahu založeného (občianskoprávnou, obchodnou, pracovnoprávnou) zmluvou, spôsobením škody, daňovou, colnou či inou zákonnou povinnosťou (v priebehu existencie záväzkového vzťahu potom môže dôjsť k zmene v osobe veriteľ'a a dlžníka). Dlžník koná v úmysle vyhnúť sa uspokojeniu veriteľ'a, prípadne si je vedomý toho, že jeho konanie môže mať tento následok a pre prípad, že sa tak stane, je s týmto uzrozmýšľaný.

V tomto smere považuje najvyšší súd za rozhodujúce, že obvinená svojim konaním 27. marca 2019, krátko (dva týždne) po schválení dohody dedičov o vyporiadaní dedičstva 13. marca 2019 (č. l. 74 - 79) zaväzujúcu ju ustupujúcim dedičom vyplatiť pohľadávku, uzavrela darovaciu zmluvu a dohodu o zriadení vecného bremena (č. l. 106 - 115) a následne dodatok č. 1 23. mája 2019 (č. l. 116 - 120), ktorou na svojho syna Š. R., previedla celý svoj majetok, nielen majetok, ktorý predmetnou dohodou dedičov o vyporiadaní dedičstva nadobudla ako manželka poručiteľ'a.

Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom krajského súdu, že neexistuje žiadny nespochybniteľný dôkaz pre vyslovenie bezpečného a logického záveru o vine obvinenej. Krajský súd opomenul skutočnosti, ktoré vo vzťahu k úmyslu obvinenej vychádzajú z časových súvislostí spáchaného činu, jeho spôsobu a okolností, za ktorých bol čin spáchaný. Ako uviedol okresný súd obvinená zdedila majetok po zosnulom manželovi 13. marca 2019, už 27. marca 2019 previedla celý zdedený majetok na syna Š. R. bez toho, aby to tom informovala ustupujúcich dedičov, poškodených E. a A. R., prípadne aby si od nich žiadala súhlas, alebo iným spôsobom zabezpečila ich pohľadávky (ako svojich veriteľ'ov). Najvyšší súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že uvedený krátky časový sled udalostí poukazuje na snahu obvinenej (nepriamy úmysel) zbaviť sa nehnuteľností v prospech syna Š. R., a tým sa vyhnúť nútenému výkonu rozhodnutia a v konečnom dôsledku zmariť uspokojenie svojich veriteľ'ov v osobách poškodených E. a A. R.. Možno doplnil, že pohľadávka sa stala splatnou uplynutím lehoty na vyplatenie dedičských podielom 30. septembra 2020.

Z výsluchu obvinenej na hlavnom pojednávaní z 29. marca 2022 (zápisnica o hlavnom pojednávaní z 29. marca 2022, č. l. 187 - 189) navyše vyplýva, že obvinená nevlastní žiadny nehnuteľný majetok, a aj napriek uzatvoreniu dedičskej dohody a darovacej zmluvy nad vyporiadaním sa s vnukmi nerozmýšľala.

V súvislosti so skúmaním zavinenia páchatel'a je potrebné uviesť, že zavinenie musí zahŕňať príčinný priebeh (vzťah) medzi konaním páchatel'a a následkom, za ktorý zodpovedá. V predmetnej veci tým, že obvinená sa zbavila celého majetku, nebola schopná splniť svoju povinnosť vyplývajúcu z dedičskej dohody a dedičom neboli vyplatené ich dedičské podiely. Možno sa stotožniť s názorom okresného súdu, že uspokojenie veriteľ'ov nie je možné z iného majetku obvinenej, keďže obvinená (okrem dôchodku) nemá žiadny majetok.

V posudzovanom prípade jednoznačne ide o konanie dlžníka, ktorý sa zbavil svojho majetku. V zmysle

tohto východiska právnej interpretácie musí byť potom odmietnutá predstava, že zbavovanie sa majetku zo strany dlžníka darovaním a to v úmysle poškodiť majetkové záujmy svojho veriteľa by malo byť konaním beztretným, či nepokrytým formálnymi znakmi skutkovej podstaty tretného činu poškodzovania veriteľa. Podstatou tretného činu poškodzovania veriteľa (ako je už vyššie uvedené) je teda len a výhradne ochrana veriteľov pred akýmkoľvek protiprávnym konaním dlžníka, ktorý realizuje akékoľvek úkony voči svojmu majetku s cieľom zmať uspokojenie pohľadávky svojho veriteľa vyplývajúcej z existujúceho záväzkového právneho vzťahu.

Povedané inými slovami účelným a racionálnym prostriedkom na ochranu majetkových nárokov veriteľov je vykladať základnú skutkovú podstatu podľa § 239 ods. 1 písm. a) Tretného zákona tak, že postihuje akékoľvek útoky dlžníka proti svojmu majetku, ktoré sú spôsobilé znemožniť veriteľovi uspokojiť svojmu pohľadávku z majetku dlžníka. Teda, že dlžník svojím konaním maí alebo skracuje uspokojenie veriteľa akoukoľvek zmenou v stave svojho imania, ktorou sa toto imanie robí buď sčasti, alebo úplne veriteľom nedosiahnuteľné alebo ktoré zväčšuje súhrn nárokov, ktoré majú byť z imania páchatela uspokojené (primerane R 1480/1924). Možno dodať, že ak má dlžník záväzok voči veriteľovi, potom (z hľadiska potenciálnej tretnej zodpovednosti) môže disponovať svojím majetkom len obmedzene, aby dispozíciou s týmto svojím majetkom neznížil svoj celkový majetok tak, že by už veriteľ nemal možnosť čo aj len sčasti uspokojiť sa z jeho majetku.

V kontexte vyššie uvedeného možno konštatovať jednoznačnú dôvodnosť podaného dovolania ministrom spravodlivosti, nakoľko záver, ku ktorému dospel krajský súd ako odvolací súd spočívajúci v tom, že skutok nie je tretným činom, nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, keďže pri ich hodnotení sa odvolací súd dôsledne nevysporiadal so všetkými pre rozhodnutie podstatnými okolnosťami.

V novom konaní bude úlohou krajského súdu opätovne rozhodnúť o podanom odvolaní a vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s § 2 ods. 12 Tretného poriadku (jednotlivo i v súhrne s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi) pri súčasnej viazanosti právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 1 Tretného poriadku, a v nadväznosti na to opätovne rozhodnúť o (ne)vine a treste obvinenej.

Rozsudok prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.